

Sider fremhævet, at vor finansielle Tilstand ikke er saa god, som den kunde være — endnu i Gaar hørte jeg fra forskellige Sider Ytringer desangaaende. Allerede af den Grund turde det være ganske forgæves at henvende sig til Rigsdagen angaaende ny betydelige Summer til de vestindiske Øer. Og saa meget mere forgæves turde det være, som det jo ligeledes er os alle bekendt, at de Indtægter, Staten maatte kunne skaffe sig gennem yderligere Skatter eller paa anden Maade, dem vil der være rigelig Brug for til de mange store Samfundsopgaver, som vente os herhjemme i Danmark, og hvis Løsning med hver Dag paatrænger sig mere og mere, og til de os langt nærmere Kolonier, som findes i Norden, Grønland, Island og Færøerne. Men der er endelig en Betragtning, som ogsaa maa paatrænge sig, og som maaske til syvende og sidst vil være afgørende ved enhver Beslutning af Rigsdagen om at tilskyde store Midler, og det er den, at det ikke er muligt at give nogen Garanti for, at det selv med de betydeligste Ofre, saa store Ofre i Penge, som vi paa nogen Maade kunne overkomme, vil lykkes os i Længden at bevare en saadan Tilstand paa Øerne, at den kunde anses som forsvarlig; og at det selv om Danmark vil vise den største Velvillie mod disse sine fjerne Kolonier, er højst usikkert, om det i Længden vil være muligt at afværge den uhyre store Tiltrækningskraft, som den nærliggende rige og blomstrende Kæmperepublik naturligt vil udøve.

Dette, mine Herrer, har for mig været Hovedsynspunktet. Jeg har undersøgt det saa nøje, som jeg har kunnet, og har ikke kunnet komme til anden Overbevisning, end at det rette maa være, da Lejligheden er der, maaske for sidste Gang, nu at slaa til, nu at afstaa Øerne. Og det høje Ting vil kunne forstaa, at fra dette mit Synspunkt har det været mig af mindre Betydning at lægge Vægt paa Traktatens Enkeltheder. Jeg tror, at disse ere saa gode, som det under de givne Omstændigheder var muligt at faa dem. For Danmarks Vedkommende, set fra et eksklusivt dansk Standpunkt, kan man vel sige, at det er forunderligt, at Købesummen nu kun er 5 Millioner Dollars, medens den i 1867 for to Øer var 7½ Mill. Dollars. Men dette grunder sig, som jeg tidligere i forrige Samling har haft den Ære at bemærke, paa, at man ved de nu afsluttede Forhandlinger har taget det som Basis, at der ikke var Tale om noget egentligt Salg, men blot om en Afstaaelse af Øerne mod et Veder-

lag til Danmark for de Tab, som Danmark allerede havde haft ved dem, og de Opofrelser, det for deres Skyld havde gjort. Om det har været en rigtig Basis, kan jo være tvivlsomt. Hensigten med at fremstille Overdragelsen ikke som et Salg, men som en Cession mod Skadesløsholdelse, er i hvert Tilfælde aldeles ikke naaet, idet det ikke er lykkedes at bringe ud af den almindelige Bevidsthed, at dette er et Salg. Men hvorledes det nu end forholder sig, saa tror jeg, at vi have opnaaet de Betingelser, som kunne opnaas, naar man overhovedet vil skride til at afstaa Øerne, og jeg mener endvidere, at Spørgsmaalet, om der betales nogle flere eller nogle færre Penge, ikke i dette Tilfælde maa være afgørende. Derimod kan man naturligvis spørge, om Traktatens Indhold er tilfredsstillende for de vestindiske Indbyggere. Det Spørgsmaal er vanskeligt at afgøre for udenforstaaende, men det forekommer mig, at det afgøres bedst af de vedkommende selv, og jeg tvivler ikke paa, at man vil faa et ganske utvetydigt Svar, naar man lader Indbyggerne skride til en almindelig Afstemning. Man vil da erfare, om de ere tilfredse med Traktaten og Afstaaelsen, eller de ikke ere det; og jeg er overbevist om, at de med en overvældende Majoritet ville erklære sig tilfredse og ville ønske at slutte sig til Amerika.

Hvorledes det nu gaar eller ikke gaar, saa er det under alle Omstændigheder nu, som jeg allerede har haft den Ære at bemærke, i allerhøjeste Grad ønskeligt, at man kommer til en endelig Afgørelse, at Traktaten enten bliver antaget eller forkastet. Som det er det høje Ting bekendt, endte Forhandlingerne i forrige Samling med, at der fattedes forskellige Beslutninger om Traktaten i Folketinget og Landstinget, saaledes at der ikke kom nogen Løsning af Sagen, der var hverken svaret nej eller ja, og Sagen var dermed foreløbig bortfalden. Naar man spørger, hvorledes det vil stille sig denne Gang, saa er det min Overbevisning, at det for det første ikke vil lykkes at faa Folketinget til at strække sig videre, end man bevægede det til at gaa i Fjor. Det høje Ting vil sikkert emindre, at Folketingets langt overvejende Flertal egentlig var stemt for, og første Gang vedtog, en Afstaaelse uden nogen som helst Betingelse, og at det kun var som Imødekommen mod Landstinget, at Folketinget gik ind paa at gøre Afstaaelsen betinget af en efterfølgende almindelig Afstemning, et Plebiscit. I Landstinget derimod blev der